

[Hartvig Frisch.]

ningen af disse Tal —, naar man ser, at af 20 000 levendefødte Børn uden for Ægteskab, 10 000 Drengene og 10 000 Piger, døde der i 5 Aars Perioden 1926—30 2 270 i det første Leveaar, medens det tilsvarende Tal for ægte Børn var 1 564, saa tror jeg, man maa erkende, at disse Tal — praktisk talt en dobbelt saa stor Dødelighed blandt Børnene uden for Ægteskabet — er af en saadan Styrke, at man maa sige, at Lovforslaget foruden at sigte mod en Retfærdighedsgerning tager Sigte paa et simpelt Værn, som jeg synes, det maa være vor Pligt hurtigst muligt at sikre.

Naar man vil stille op, hvilke Ændringer der tilsigtes i det uden for Ægteskab fødte Barns Stilling, saa kunde jeg i Korthed skitsere det saaledes: For det første Retten til at faa at vide, hvem der er Faderen — det fremgaar navnlig af § 12, jfr. desuden § 29 —, for det andet Retten til at bære Faderens Navn, som fastslaas udtrykkelig i § 2, hvor der staar, at Børn uden for Ægteskab har Ret til at faa tillagt enten Moderens eller, hvis Faderskabet et fastslaet, Faderens Familienavn. En af de første Dage, efter at Lovforslaget var forelagt, fandt jeg i en Avis en Udtalelse af en Mand, der har meget med Navneforandringer at gøre, Direktør Hauch-Fausbøll, som i Tilknytning til det lige forelagte Lovforslag bemærkede, at naar det blev gennemført, at de uden for Ægteskabet fødte Barn kunde vælge mellem Moderens og Faderens Navn, saa burde denne Ret tilstaaes alle Børn. Det er naturligvis ud fra hans særlige Arbejde med Navneforhold i Danmark, dette er sagt, idet Direktøren kender de forskellige Vanskeligheder, der kan fremkomme, naar Moderens Slægt har haft et meget særpræget Navn, medens Faderens Slægtsnavn ikke har været særlig særpræget; det er jo i mange Tilfælde praktisk talt umuligt at faa Moderens Navn. Direktør Fausbøll mener altsaa for sit Vedkommende, at gennemfører vi Lovforslaget i denne Form, saa maatte det egentlig være et billigt Krav for ægte Børn at faa en lignende Ret til at vælge mellem Moderens og Faderens Navn. Jeg skal ikke indlade mig paa at bedømme Sagen eller de Vanskeligheder, noget saadant kunde medføre, men jeg synes, der er Grund til lige at nævne dette, for hvis Spørgsmaalet rejses som et Retfærdighedskrav, bør det i hvert Fald overvejes.

Den tredie vigtige Ting, der tilsigtes i Lovforslaget, er Retten for Barnet til Underhold, svarende ikke blot til Moderens,

men ogsaa til Faderens økonomiske Stilling. Det er en ganske overordentlig vigtig Ændring i det bestaaende Forhold, hvor Faderen vel har været pligtig til at levere et Bidrag, men hvor man ikke ved Fastsættelsen af dette Bidrag har kunnet tage Hensyn til Faderens økonomiske Stilling, hvor altsaa Moderens økonomiske Stilling har været afgørende for den Lod, Barnet har faaet under Opvæksten. For det fjerde foreslaas — og det er der jo et helt særligt Lovforslag om, Lovforslag Nr. 25 — Ret til at tage Arv efter Faderen. Jeg skal lige nævne, at i Retten til at faa Faderens Navn at vide er der efter Lovforslaget en Indskrænkning, som for saa vidt er konsekvent, nemlig i de Tilfælde, hvor der ikke er konstateret et bestemt Faderskab; for saa vidt, kan man sige, er der heller ikke et Navn at faa at vide. Men her har det tidligere været anderledes, end der nu foreslaas, idet man med Hensyn til de Bidragsresolutioner, der udfærdiges, naar der er flere bidragspligtige, ikke giver Moderen Adgang til at faa selve Bidragsresolutionen. Her kan altsaa Barnet ikke faa at vide, hvilken Kreds, om jeg saa maa sige, der er Tale om. Saaledes har jeg forstaaet det i hvert Fald, men det er maaske misforstaaet. Jeg forstaaer det saaledes, at der her er en Indskrænkning, at man her netop har villet sikre Barnet, for at det i Dokumenterne stadig væk skal være nævnt, at der har været flere udlagt som Barnefædre. Saa er der jo en vigtig Indskrænkning til den Paragraf, der af alle Landet over, som har, om jeg saa maa sige, personlig Interesse i denne Lov, sikkert vil blive læst med størst Interesse af samtlige Forslagets Paragraffer; det er det Punkt i § 32, der lyder saaledes, at Bestemmelserne kommer alene til Anvendelse med Hensyn til Børn, der fødes efter Lovens Ikrafttræden. Det er en Bestemmelse, der sikkert vil have sin meget store Interesse, og som — da det jo er et dybt Indgreb, der her foregaar — vil være af stor Betydning. Jeg tror paa den anden Side, man maa sige, det er naturligt, at man ved et Lovforslag af denne Art, der er saa dybt indgribende, fastslaar en saadan ganske tydelig Tidsgrænse, og at man ikke lovgiver med tilbagevirkende Kraft.

§ 27 ser, naar man læser den, temmelig intetsigende ud, for saa vidt som det, den siger, maa synes at være en Selvfølge. Den er ganske kort og lyder saaledes:

„Bidrag, der er paalagt Faderen, en bidragspligtig eller Moderen til et Barn uden for Ægteskab, tilkommer Barnet.“
Man overraskes lidt, idet man, som sagt,